

Αγωνιστική Συσπείρωση

Νέας Σμύρνης

Κι αν εγώ θέλω να αξιολογηθώ;

Με την είσοδο στην νεολιθική περίοδο (6.500 π.Χ.) ο άνθρωπος, συνειδητοποιώντας τη σημασία και τα οφέλη που θα είχε για τη ζωή του, προχώρησε στη δημιουργία των πρώτων οργανωμένων κοινωνιών. **Αποφάσισε δηλαδή, τελείως πρακτικά, πως είχε περισσότερα να κερδίσει μέσα από το «εμείς» σε σχέση με το «εγώ».**

8.523 αργότερα, νεοδιόριστος δάσκαλος κάποιου σχολείου της χώρας, σε συζήτηση μεταξύ εκπαιδευτικών για το ζήτημα της αποχής ή όχι από τις διαδικασίες ατομικής αξιολόγησης, αναφέρει: «**Εγώ θέλω να αξιολογηθώ ατομικά, δεν έχω να φοβηθώ κάτι. Στην τελική, είναι νόμος**». Και συνεχίζει: «Άλλωστε, στο εξωτερικό αξιολογούνται κανονικά, μόνο εδώ δεν υπάρχει αξιολόγηση».

Η συγκεκριμένη τοποθέτηση, θα μας κινούσε το ενδιαφέρον για συζήτηση κι ίσως να μας έπειθε κιόλας, αν δε συνέβαιναν τα εξής:

- Το πλαίσιο της αξιολόγησης (σχολείου και ατομικής) συμπεριλαμβάνει την είσοδο χορηγών για την κάλυψη λειτουργικών εξόδων του σχολείου, την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών για το κατά πόσο στάθηκαν ικανοί στην προσέλκυση χορηγιών (!), την είσοδο πανελλαδικών εξετάσεων στο δημοτικό με αποτελέσματα άκρως αντιπαιδαγωγικά για τους μαθητές/τριες, την κατηγοριοποίηση σχολείων και μαθητών, την εντατικοποίηση της διδασκαλίας, κ.λπ. **Γνωρίζει ο συγκεκριμένος συνάδελφος πως ανοίγει την πόρτα σε όλα τα παραπάνω και απλά αδιαφορεί;**
- Η αξιολόγηση αυτού του τύπου που ξεκινά να εφαρμοστεί εδώ, όπου έχει εφαρμοστεί στο εξωτερικό έχει καταστρέψει τα εκπαιδευτικά συστήματα. Έχουν συνδεθεί οι επιδόσεις των μαθητών στις πανεθνικές εξετάσεις με τη μισθολογική εξέλιξη του εκπαιδευτικού καθώς και τη χρηματοδότηση των σχολείων τους, έχουν απελευθερωθεί οι εγγραφές και οι γονείς διαγωνίζονται να εγγράψουν τα παιδιά τους στα «καλά» σχολεία, τα σχολεία έχουν περάσει στους δήμους με τους μισθούς και τα δικαιώματα των εκπαιδευτικών είναι της τάξης που έχουν σήμερα στην Ελλάδα οι υπάλληλοι των δήμων, δεν υπάρχει καμία μονιμότητα, ολημερίς συμπληρώνονται «κουτάκια» αξιολόγησης του παραγόμενου έργου, δουλειά εκτός ωραρίου, κ.λπ. Όλα αυτά έχουν σαν αποτέλεσμα απίστευτο στρες και μαζικές παραιτήσεις εκπαιδευτικών. Τα παραδείγματα ουκ ολίγα (βλ. Αγγλία, ΗΠΑ, Αυστραλία, κ.ά.). **Τα γνωρίζει αυτά ο συνάδελφος και μας τα προτείνει να έρθουν και εδώ;**
- Ο συγκεκριμένος συνάδελφος έχει τη συνείδηση πως παράγει λειτούργημα και πως πλάθει το μέλλον της κοινωνίας με τα χέρια του; Νιώθει πως πρέπει να προστατέψει πρώτος τα δικαιώματα των μαθητών/τριών του που απειλούνται αυτή τη στιγμή;
- Μήπως βλέπει το ζήτημα όχι ηθικά αλλά πρωτίστως νομικά, κάτι του στυλ «νόμος είναι η αξιολόγηση, δε μπορεί να αντιδράμε στους νόμους»; Αν πάει έτσι, τότε το Σύνταγμα είναι πάνω απ' τον νόμο και υποχρεώνει κάθε πολίτη να το διαφυλάττει. Πρώτη συνταγματική υποχρέωση του υπουργείου είναι η ισότιμη πρόσβαση όλων των παιδιών στη μόρφωση, κάτι που ούτε ως τώρα ίσχυε σε μεγάλο βαθμό, ενώ πλέον καταργείται πλήρως και με τη βούλα (βλ. κατηγοριοποίηση-χορηγοί). **Ο ίδιος αντιλαμβάνεται τον ρόλο του ως πολίτης;**

- Και σε τελική ανάλυση, πώς ο ίδιος γνωρίζει ότι η αξιολόγησή του θα οδηγήσει στην οριστική του μονιμοποίηση και ότι δε θα κριθεί αρνητικά; Είναι αλήθεια σε γνώση του η λίστα των παντελώς έωλων κριτηρίων που ορίζει ο νόμος και τα οποία θα έχει ο/η Σύμβουλος στα χέρια του/της μπαίνοντας στην τάξη; Ότι μελλοντικά θα υπάρξει υποχρεωτική ποσόστωση, κοινώς κάποιος θα πρέπει να κριθούν αρνητικά έτσι κι αλλιώς από κάθε αξιολογητή; Ότι δεν πρόκειται να μονιμοποιηθεί φέτος οριστικά, ακόμη κι αν δεχτεί να αξιολογηθεί τώρα, καθώς έπονται και άλλα στάδια που δεν προλαβαίνουν να λάβουν χώρα; Πώς λοιπόν το γνωρίζει; **Μήπως είναι ανενημέρωτος και απλώς έχει κατορθώσει να αποσπάσει κάποιες παραπλανητικές προσωπικές δεσμεύσεις από τον/την Σύμβουλό του;** Οι προσωπικές δεσμεύσεις όμως οδηγούν σε αναξιοκρατία... δε νομίζετε;

Υ.Γ.

1. Και η δουλειά ήταν κάποτε νόμος, σωστά;
2. Τα υπερμεγέθη ποσοστά εκπαιδευτικών πανελλαδικά που αντιτίθενται στην αξιολόγηση, το κάνουν από φόβο ανικανότητας ή από φόβο για το σχολείο που έρχεται;
3. Όταν διδάσκουμε στην ιστορία το 1821 ή το 1940, εξαιρούμε τις προσωπικότητες που έκατσαν ήσυχα κοιτώντας πρόσκαιρα το καλό τους ή εκείνους/ες που εξύψωσαν τον άνθρωπο βάζοντας το κοινό καλό πάνω από τον εαυτό τους;
4. Και τέλος, προς τον συγκεκριμένο νεοδιόριστο:

Τη θέση που βρίσκεσαι μετά από τόσα χρόνια περιπλάνησης ανά τα σχολεία της χώρας την οφείλεις, πρώτα στον εαυτό σου και δεύτερον σε όλους/ες εκείνους/ες που παράλληλα με την δική τους περιπλάνηση πάλευαν τόσα χρόνια έξω από τις καγκελόπορτες του υπουργείου παιδείας, μάτωναν οικονομικά με απεργίες, πήραν καράβια και αεροπλάνα το '19 για να κατέβουν στις πανελλαδικές, επί εβδομάδες, διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας ενάντια στο προσοντολόγιο Γαβρόγλου κάνοντας εμφανέστατο στο πολιτικό προσωπικό της χώρας το τεράστιο κύμα αναπληρωτών/τριών που αντιδρά στις πολιτικές τους. Αυτή η πίεση έφερε τους πρώτους διορισμούς μετά από 10 χρόνια.

Δεν είμαστε εμείς, οι συνάδελφοί σου που αντιδρούμε, εκείνοι οι οποίοι ακυρώσαμε την αυτοδίκαιη μονιμοποίησή σου αλλά το υπουργείο που σου τάζει τώρα μια «εύκολη» ατομική αξιολόγηση.

Συντάξου με την τάξη σου!

Η μάχη ενάντια στην αξιολόγηση ανήκει στους αγώνες εκείνους που δίνονται διαχρονικά με στόχο την προάσπιση των ιστορικών κατακτήσεων της κοινωνίας μας, της βελτίωσης του ανθρώπου, όταν εκείνος «ψηλώσει» λίγο παραπάνω το μπόι του, όταν οι πολλοί «αδύναμοι» κατάφεραν να πετύχουν μια νίκη έναντι των λίγων «ισχυρών».

Ένα σχολείο που δε μας χωράει όλους, δε χωράει κανέναν!

